





## L'ACORD AMB EL PARTIT ESPANYOLISTA CIUDADANOS REFERMA LA IDEA QUE EL PSOE ES VOL ALLUNYAR DELS NACIONALISTES CATALANS

### ● LA CONSTITUCIÓ

L'article 145.1 de la Constitució d'Espanya (CE) diu que "en cap cas no es permetrà la federació de Comunitats Autònomes". I el 145.2 accepta l'existència de convenis entre diferents comunitats però sempre que estiguin previstos a l'Estatut de cada comunitat i es comuniquin al Congrés. En els casos no previstos es "requerirà l'autorització de les Corts Generals".

Per a quines comunitats està pensada la prohibició i tant de control? Quins futurs Governos autonòmics –la Carta Magna fou redactada el 1978– podrien tenir la temptació d'unir-se en federació? Per ventura es tractava del País Basc i Navarra? Doncs no, perquè la disposició transitòria quarta de la CE accepta sense cap problema la unió de les dues comunitats. Aleshores a quines es referix? Òbvi-

ament la prevenció constitucional només està feta per a un cas, sense citar-lo: el dels Països Catalans que es convertirien, entre 1980 i 1983, en tres comunitats autònomes.

Aquella reticència cap a la potencial unió dels PPCC es torna a detectar avui dia en tota la polèmica amb relació al dret a decidir que la majoria electoral catalana reclama. A Madrid no fan nosa les reivindicacions formals del PNB, ni tan sols preocupa massa Bildu –ara que ETA ha estat vençuda– però tota exigència política que arribi des de Catalunya, i més encara si implica d'alguna manera el País Valencià i Balears, no sols aixeca reticències sinó que terroritza i es veu com el dimoni que cal combatre fins a la fi. És molt significatiu que el PSOE més espanyolista, el de Susana Díaz i Felipe González, impedeixi a Sánchez pactar amb ERC i DiL (Democràcia i Llibertat), però no se senti gens preocupat perquè pugui pactar amb el PNB.

→ ció central socialista a Madrid decidí que s'havia acabat. Des d'aleshores i a pesar que en diverses ocasions el PSC l'ha volgut recuperar, la direcció espanyola ha imposat el grup únic. I això fa pertinent interrogar-se sobre fins a quin punt és real la suposada confederació entre els socialismes espanyol i català.

A propòsit d'això, és significatiu que, quan el PSOE de Pedro Sánchez va rebutjar, el gener passat, que les confluències de Podemos poguessin tenir grup parlamentari propi, ho fes amb l'argument que tampoc no el tindria el PSC. Era una manera de negar de fet als socialistes catalans, un altre pic, que el poguessin tenir.

### EL PSOE I ELS NACIONALISTES CATALANS

Durant la Transició i fins a 1982 les relacions entre el PSOE i els nacionalistes catalans –majoritàriament enquadrats en Convergència i Unió– foren bones. Tot canvià a partir de 1982, amb l'aprovació de la LOAPA, ja citada i, després, amb l'afer de Ban-

ca Catalana, amb Felipe González al govern de Madrid.

Banca Catalana entrà en crisi el 1982 i com que Jordi Pujol, que era president de la Generalitat des de 1980, n'havia estat directiu durant els anys 70, acabà essent imputat el 1984 –i més tard exonerat– per la Fiscalia General de l'Estat, que investigava els potencials delictes en la gestió de l'entitat. Els nacionalistes ho consideraren un atac polític del qual acusaren directament el govern de González.

En els anys següents, oblidada la LOAPA i superat l'enfrontament per l'afer de Banca Catalana, les posicions dels nacionalistes i els socialistes s'anaren apropant, fet que resultà fonamental perquè CiU donés suport a la política econòmica del Govern central i, sobretot, a la de confluència amb la Comunitat Europea a la qual Espanya es va adherir el 1986. Gràcies a les bones relacions bilaterals, quan el PSOE va perdre la majoria absoluta el 1993 ningú dubtà que tindria el suport de CiU per continuar governant, tal com va resultar fins a 1996. Però la cordialitat i els acords no suposaren cap alteració de l'estructura de l'Estat.



El nou líder del PSOE des de 2000, José Luis Rodríguez Zapatero, prometé formalment el 13 de novembre de 2003, en un acte de la campanya electoral catalana, quan faltaven quatre mesos per als comicis generals que el portarien a La Moncloa, que "donaré suport a l'Estatut que aprovi el Parlament català". Era un canvi enorme respecte al que havia defensat i fet el Partit Socialista entre 1976 i aquell moment. Els nacionalistes s'entusiasmaren, i també el PSC. No durà gaire l'alegria, però. Quan els catalans enviaren a Madrid el nou Estatut el 2006, el PSOE, que tenia el Govern des de 2004, fou el primer a "l'limar", segons expressió d'Alfonso Guerra, el projecte estatutari per evitar que, com volia Maragall, fos una mena de fàctica reforma constitucional que obligués a una futura muda formal que reconegués la plurinacionalitat.

El gener d'enguany, quan Podemos plantejà al PSOE un pacte per formar Govern espanyol –amb Esquerra Unida, Compromís i l'abstenció dels nacionalistes i independentistes– que incorporés la previsió d'un referèndum a Catalunya



